

var et Fremskridt, der skete i Fjor, men det var alligevel ikke et Fremskridt, som fuldstændig tilfredsstillende Husmændene i vort Land. Husmændene kræve paa dette Omraade Selvstyre, de ville ikke staa under Formynderskab fra anden Side. Nu er det ganske vist blevet saaledes, at paa Øerne have Husmændene været i Stand til at vælge Flertallet i de Udvalg, som skulle administrere Husmandsbevillingerne, men alligevel maa de finde sig i at have to Mænd siddende fra Landboforeningerne, som skulle passe paa og føre Kontrol med dem. Det er et nedværdigende Forhold, som har vakt megen Utilfredshed, og der bliver ikke Ro om denne Sag, før man faar en saadan Ordning indført, at Husmændene faa Selvstyre, saa at de Bevillinger, der gives til Ophjælpning af det mindre Landbrug, blive givne til Husmændene helt og fuldt ud. Derfor vil jeg haabe, at vi i Aar kunne komme et Skridt videre, saaledes at vi fuldt ud opfyldte de Ønsker, der ere stillede fra Husmandsforeningernes Side.

For øvrigt maa jeg med Hensyn til de 167,000 Kr., der findes paa Finansloven til Ophjælpning af det mindre Landbrug, udtale, at da vi i Fjor vedtog den Ordning, som nu er gældende, gik jeg ud fra, at det var samtlige disse Penge, den ny Ordning af Administrationen gjaldt. Men det er kommet til min Kundskab, at det ikke er Tilfældet, og at den højtærede Landbrugsminister ikke har overladt alle disse 167,000 Kr. til de Udvalg, som skulle administrere disse Penge, men at han har inddraget en Del af disse Bevillinger, nemlig 54,000 Kr., som gives til Landbrugskursus. Hvis det ikke er rigtigt, vil den højtærede Minister maaske oplyse os om, hvorledes det virkelige Forhold er. Men er det, som jeg siger, da vil jeg udtale, at det var ikke under den Forudsætning, at vi i Fjor i Finansudvalget gik med til den Ordning, der da blev truffen. Jeg tror, at det var alle Medlemmernes Mening den Gang, at Ordningen virkelig gjaldt alle 167,000 Kr., og at ikke 54,000 Kr. skulde inddrages.

Jeg vil dernæst henlede Opmærksomheden paa den Lovgivning, vi have her i Landet vedrørende Kødkontrollen. Det har vist sig i den forløbne Sommer, at det er en meget uheldig og mangelfuld Lovgivning, vi have paa dette Omraade. Der er forekommet Tilfælde, som i sig indeholde den allerstørste Fare for Befolkningens Sundhed. Jeg skal saaledes her henpege paa et Tilfælde, som forefaldt nede

i Slagelseegnen, hvor en Gaardmand havde en Ko, der blev syg som lidende af Børbetændelse. Dyrslægen tilsaa den og gav den en hel Mængde Medicin. Til sidst var der ikke andet at gøre end at slaas Koen ned. Det skete ogsaa, og Dyrslægen sagde til Gaardmanden, at Koen var utjenlig til Menneskeføde. Men da Gaardmanden havde skaaret Halsen over paa sin Ko, solgte han den alligevel til en Slagter og fik 15 Kr. for den. Denne Slagter solgte den igen til en anden Slagter og fik 25 Kr. for den, og derefter var der to Slagtere, som delte Kødet imellem sig og kørte omkring og solgte det til Landbefolkningen. Kødet var væmmeligt og modbydeligt, men alligevel lykkedes det at faa det afsat. Men Følgen udeblev heller ikke, idet ikke mindre end 20 Personer fik alvorlige Forgiftningstilfælde, og 3 af dem maatte indlægges paa Sygehuset i Sorø, vare i lang Tid under Lægebehandling og svævede i ligefrem Livsfare. Naar sligt kan foregaa her i Landet, forekommer det mig, at der bør gribes alvorligt ind. Nu er det ganske vist saa, at vi have en Lov, nemlig Loven af 24. April 1903, i hvis § 4 det hedder — jeg skal tillade mig at citere den —: „Kød og Slagteaffald af Heste, Hornkvæg, Faar, Geder og Svin, som før Slagtningen vise sig syge, eller som efter Slagtningen udvise betydelige sygelige Tilstande, maa ikke her i Landet falbydes eller afhændes til Menneskeføde og ikke i nogen som helst til Menneskeføde tjenlig Form udføres her fra Landet, medmindre en autoriseret Dyrslæge udsteder Attest for, at Kødet og Slagteaffaldet er anvendeligt til Menneskeføde. Nærmere Regler kunne udfærdiges af Landbrugsministeren“. Her er altsaa en Lovbestemmelse, som udmærket godt kunde benyttes i et Tilfælde som dette, og det forekommer mig, at hvor Misbrugene ere af en saa alvorlig Karakter som her, hvor 20 Mennesker komme til at lide af Forgiftningstilfælde og 3 af dem ligefrem svæve i Livsfare, var der Grund til at skride ind og straffe de paagældende og straffe dem føleligt. Nu staar der i Loven, at der i saadanne Tilfælde kan idømmes Bøder fra 20 Kr. og op til 1,000 Kr., men jeg maa sige, at denne Straffebestemmelse er bleven fortolket meget mildt i det foreliggende Tilfælde. Den største Synder i denne Sag, synes jeg, er Gaardmanden, der har det syge Kreatur, ved, hvad det fejler, og af Dyrslægen er bleven underrettet om, at det er utjenligt til Menneskeføde. Naar han alligevel for at faa nogle lumpne Kroner afhænder det og meget godt ved, hvor-